

EL SOMRIURE DE L'ANNA

Com cada matí, en aixecar-se, mirava el calendari que tenia penjat darrere la porta i comptava un dia menys per jubilar-se, amb prou feines li quedaven dos anys. Després de més de quaranta anys treballant de porter en aquell vell edifici en un dels barris més importants de Barcelona. El senyor Josep tenia 63 anys i la seva vida era una història molt senzilla, mai es va casar, la qui havia de ser la seva dona havia mort als dos anys de festeig i va ser un cop molt fort que mai va poder superar, sempre vivia amb el seu record i una vella fotografia que guardava com un tresor. El senyor Josep era un home tranquil, era prim, no gaire alt, amb cabells grisos per causa de l'edat, les seves petites ulleres rodones li donaven un aire d'home savi, tot i que no va poder estudiar per manca de recursos la seva gran passió eren els llibres i gràcies a ells la seva vida no havia estat tan solitària, viatges plens d'aventures, experiències inoblidables i fins i tot s'havia tornat a enamorar, clar que tot això gràcies a la seva imaginació, que per ell era el seu do més preuat. Tenia clar el que faria quan es jubilés... viatjar! Però aquesta vegada de veritat, havia estat estalviant tota la seva vida per poder donar la volta al món, aquest era el seu gran somni i estava a prop d'aconseguir-ho.

El que el senyor Josep no sabia és que la seva vida canviaria radicalment.

Com cada dia es va posar la seva corbata, l'únic que no es va posar va ser la seva gorra, perquè aquell dia tenia cita amb el metge, li havia de donar els resultats de les proves que li havien fet el mes passat. L'hospital estava molt a prop i hi va anar fent un passeig. Com va haver d'esperar que el cridessin, es va asseure amb el seu llibre. Al seu costat hi havia una jove que portava la seva germaneta en una cadira de rodes.

-Hola!- li va dir la petita- és bonic el teu llibre?

La seva germana la va mirar, i li va dir:

-Anna no siguis xafardera.

-Oh! No et preocupis.- el senyor Josep va mirar a la petita Anna i li va respondre:

-Sí, el meu llibre és molt bonic, t'agrada llegir?

-Sí- va contestar la nena- ja fa dos anys que en vaig aprendre, ara en tinc set. I vostè es molt gran?

-Ha, ha, ha!- va riure el senyor Josep- sí maca, jo tinc molts anys.

-I com es diu el teu llibre?- va tornar a preguntar.

-La volta al món en 80 dies.

-I això es possible? Jo penso que són pocs dies i el món és molt gran.

Així va conèixer l'Anna, una petita amb una malaltia que no la deixava caminar, havia d'anar diàriament a l'hospital per fer teràpies i controls, i com que el seu pare era vidu i havia de treballar, era la seva germana la que s'encarregava de portar-la a l'hospital.

En Josep es va quedar impressionat en veure que una nena tan petita fos tan valenta i a partir d'aquell dia, sempre intentava visitar-la.

Els resultats de les seves proves mèdiques eren bons i el metge li va dir que seguís cuidant-se així.

Un matí, en Josep es va encarregar de portar l'Anna a la seva visita diària, l'Helena aquell dia no podia acompanyar a la seva germana perquè havia de fer un examen molt important i no podia faltar a classe.

El Roger, el pare de les nenes li va demanar aquell favor, i en Josep encantat, el va acceptar.

L'Anna, molt contenta, li va presentar els seus metges, infermers, amics que com ella estaven malalts i lluitaven cada dia per recuperar-se. En Josep adorava el somriure de l'Anna i poc a poc es va guanyar el seu cor. Ell sempre buscava una estona per fer-li companyia, la portava al parc i a ella, li encantava veure els nens jugar.

Passaven els dies, al Roger, el pare de les petites, també li agradava la companyia del vell, parlaven moltes tardes i s'havien fet molt amics, ell li explicava al Josep la seva trista història: estimava les seves filles més que a res en el món, la seva dona havia mort quan l'Anna només tenia un any. Ell volia ajudar la seva filla, però no tenia recursos econòmics per poder portar-la a un metge dels Estats Units, que ja havia operat casos com el de l'Anna amb molt bons resultats.

La primavera va donar pas a l'estiu i en Josep cada dia estimava més aquella família, que ja considerava com a seva.

Una tarda van anar a passejar per la platja, portava l'Anna als seus braços, ella feliç reia mirant com jugaven els nens amb les onades. Es van asseure a la vora del mar i les onades els hi mullaven els peus.

-Josep, quin és el teu somni?- li va preguntar la nena.

-Fins fa uns mesos ho tenia clar, però la meva vida ja no és la mateixa- va contestar ell, agafant les mans de l'Anna- I el teu?

-Córrer.

Ja no van parlar més, només miraven l'horitzó...

Els llums de Nadal brillaven més que mai a Barcelona, fins i tot van caure alguns flocs de neu. Ja feia dos dies que en Roger havia trucat dient que arribarien a la tarda, a l'aeroport del Prat.

En Josep junt amb l'Helena esperaven nerviosos a la terminal de l'aeroport a que aterrés l'avió on viatjava l'Anna, que havia anat als Estats Units per operar-se.

El vell havia donat tots els seus estalvis perquè l'Anna pogués caminar i mai en la seva vida s'havia sentit millor.

-Josep! Helena!- cridava l'Anna, mentre s'apropava a ells- mireu- va dir tota emocionada aixecant-se de la cadira i caminant poc a poc fins a ells.

Unes llàgrimes van rodar pel rostre del vell, mentre es van fondre en una abraçada.

-Gràcies...avi!- va dir tot plorant.

-Gràcies a tu, per donar llum a la meva vida.

-Però ara ja no podràs donar la volta al món?- va dir trista.

-Clar que sí! I a més a més junts! Sempre tindrem els nostres llibres i la nostra imaginació.

Ja havia passat un any, l'Anna ja anava caminant fins l'escola, el Roger estava feliç de veure tan bé a les seves filles, l'Helena ja havia començat a la universitat i en Josep havia conegut a una dona molt simpàtica, que era vídua i que com ell, el seu somni sempre havia estat viatjar, però ella es conformava amb anar a París, la ciutat de l'amor...

Així doncs amb uns petits estalvis que guardava ja feia temps, li va proposar al Josep, si volia ser el seu company de viatge... i clar, va acceptar encantat, sobre tot perquè volia passar uns dies amb ella.

La família de l'Anna, junt amb la Catalina, la parella d'en Josep, li van preparar una gran festa sorpresa per la seva jubilació i tots junts van celebrar el meravellós que era viure i dels canvis que la vida et podia portar.

En Josep els mirava encantat, eren la seva família i sobretot l'Anna... la seva petita amb aquell bonic somriure.

Alèxia Leiva- 1r B